

Het kon niet al te moeilijk zijn om de persoon te vinden die geknipt was voor de rol.

Voor *Dream on*, de romantische komedie waarin Dayne Matthews de hoofdrol zou spelen, hadden ze een dorpsmeisje nodig, een vrolijk, vlot type dat droomde van de grote stad en dat vooral overkwam als ongeveer onschuldig.

Dayne had 's ochtends een stuk of zes van Hollywoods beste actrices langs zien komen om auditie te doen, maar tot nog toe was er niet één geschikt gebleken voor de rol. Het waren getalenteerde, aardige, knappe actrices. Met twee van hen had hij geschitterd in verschillende speelfilms, met twee was hij uit geweest en met de overige twee had hij zich vermaakt op een of ander feest.

Met drie van de zes had hij de nacht doorgebracht.

De gezichten van deze meisjes hadden op de voorkant van alle roddelbladen gestaan en in theorie konden ze allemaal de rol van een dorpsmeisje vervullen. Zo moeilijk was dat niet. De actrices die Dayne vandaag had gezien, konden vrolijk en vlot zijn en draaiden ongetwijfeld hun hand niet om voor de rol van een droomster.

Maar er ontbrak iets, en tegen drieën die middag wist Dayne wat er ontbrak.

De onschuld.

Dayne leunde achterover in zijn stoel toen de laatste van de zes haar tekst oplas. Onschuld kon je niet veinzen, zelfs niet met een optreden dat een Oscar waard was. Onschuld

was iets wat uit je hart kwam en aan je ogen te zien was, en daaraan ontbrak het hun allemaal.

Mitch Henry, de casting director, liep achter in de zaal heen en weer. Hij beëindigde de auditie met de laatste actrice en nam afscheid van haar.

Terwijl ze de zaal uitliep, keek ze naar Dayne en schonk hem een plagerige glimlach. 'Tot ziens.' Zij was een van degenen met wie hij uit was geweest. Feitelijk had hij ongeveer een maand met haar samengeleefd, zij het met onderbrekingen. Lang genoeg in ieder geval om ervoor te zorgen dat hun foto's een paar keer in de roddelbladen verschenen. Ze hield zijn blik even vast. 'Bel me.'

'Ja.' Dayne deed alsof hij een hoed voor haar afnam, maar zijn grijns verdween nog voordat ze de zaal verliet. Hij wendde zich tot Mitch. 'Wie volgt?'

'Wie volgt?' Er verschenen diepe rimpels tussen Mitch' ogen en in zijn antwoord klonk door hoe gefrustreerd hij was. 'Weet je hoe moeilijk het was om op een en dezelfde dag zes van de bestbetaalde actrices hier te laten opdraven? Zoveel talent als we vandaag in huis hadden, is niet eens voor de rol vereist, Dayne. Het zou voor hen allemaal een fluitje van een cent zijn.'

'Ze zijn goed. Ze zijn allemaal goed.' Dayne trommelde met zijn vingers op de tafel. 'Maar er ontbreekt iets.' Na een korte stilte vervolgde hij: 'Onschuld heb ik niet gezien, Henry. Geraffineerdheid, koketterie, ga met me naar bed, ja. Maar onschuld, nee.'

'Best.' Mitch smeed zijn klembord op de tafel en riep een langslappende stagiair toe dat hij de deur dicht moest doen. Op tafel lagen de dossiers van de zes actrices, en toen de deur dicht was, kwam Mitch een paar stappen dichterbij naar Dayne toe. 'We zijn gebonden aan een strak tijdschema, Matthews.' Hij greep de rand van de tafel vast en boog zich naar Dayne toe. 'In Hollywood ligt onschuld nu niet bepaald voor het oprapen.'

‘Nee, dat klopt.’ Dayne duwde zijn stoel achteruit, liep naar het raam en keerde Mitch de rug toe. Terwijl hij naar de wazige blauwe lucht staarde, zag hij opeens een gezicht voor zich. Het was een gezicht dat hem al bijna een jaar was bijgebleven. Het beeld bracht hem op een idee. Het zou toch best kunnen? Ze werkte in het theater. Ze had vast al weleens gedroomd over het witte doek.

Dayne voelde dat Mitch naar hem stond te kijken en draaide zich om. ‘Ik heb een idee.’

‘Een idee?’ Mitch krabde op zijn achterhoofd en liep met grote stappen naar de deur en weer terug. ‘Wat moeten we met een idee? Een actrice moeten we hebben. Over vier maanden beginnen de opnames en deze speelfilm is te belangrijk om het op het laatste moment te laten aankomen.’

‘Weet ik.’ Het idee begon vaste vorm aan te nemen. Het was beslist mogelijk. Welk meisje zou zo’n kans laten lopen? ‘Moet je horen, Mitch, geef me een week de tijd. Ik heb iemand in gedachten, maar ze woont in een andere staat.’ Hij leunde tegen de vensterbank. ‘Ik denk dat ik ervoor kan zorgen dat ze over een week hier is. Volgende week maandag.’

Mitch sloeg zijn armen over elkaar en vroeg sarcastisch: ‘Een meisje dat je in een nachtclub hebt ontmoet, Matthews? Was je dronken en heb je haar iets beloofd? Wil jij dat ik daarop wacht?’

‘Nee.’ Dayne stak zijn hand op. ‘Zij is echt degene die we moeten hebben. Geef me een kans.’

Dayne had geen idee hoe de beslissing van de casting director zou uitvallen. Na een korte stilte veegde Mitch de zes dossiers en het klembord bij elkaar en pakte ze van de tafel. ‘Eén week.’ Hij was halverwege de deur toen hij zich nog een keer omdraaide en Dayne aankeek. ‘Ik hoop voor jou dat ze goed is.’

Pas toen Dayne weer alleen was, keek hij uit het raam. Wat had hij daarnet gedaan? Dat hij een week de tijd had gekregen, betekende dat het andere talent in de wachtkamer werd gezet. Het betekende dat hij een budget van tientallen miljoenen dollars op het spel zette om een meisje te vinden dat hij nog maar één keer had gezien, en haar te vragen auditie te doen voor een hoofdrol in een grote speelfilm waarin hij haar tegenspeler zou zijn.

En dat terwijl zij misschien niet eens belangstelling had of helemaal niet kon acteren.

Het was een dwaas idee geweest, op één ding na. Het afgelopen jaar was hij slechts één keer ongeveerinsde onschuld tegengekomen, en dat was toen hij ditzelfde meisje had gezien in een klein theater in Bloomington, Indiana. Zij had het podium doen oplichten toen ze orde schiep in de chaos van een twintigtal verklede kinderen aan het eind van wat kennelijk de eerste voorstelling was van de theatergroep.

Hij herinnerde zich bijna alles nog van wat hij die dag had gezien, maar niet helemaal tot in de details. Het theater stond op zo'n goed bereikbare plek dat het hem ongetwijfeld geen enkele moeite zou kosten om het terug te vinden. Maar van het meisje wist hij bijna niets, behalve dan hoe ze heette.

Dayne legde zijn handen op de vensterbank en leunde met zijn voorhoofd tegen het koude glas. Hij zou naar Indiana kunnen vliegen om haar daar proberen te vinden, maar dat zou ongetwijfeld tot gevolg hebben dat de paparazzi achter hen aankwamen, en dat ze gek zouden worden van de vraag waarom Dayne Matthews in Bloomington, Indiana was.

En dat niet voor het eerst.

Hij draaide zich om en pakte zijn sleutels en zijn mobiele telefoon. Ze moest toch op een of andere manier te berei-

ken zijn; hij moest haar kunnen vragen naar Hollywood te komen voor een auditie, zonder dat er in ieder roddelblad in de stad een artikel over verscheen. Dayne stopte de telefoon in zijn zak en liep door de gang in de richting van de lift.

Hij had dringend behoefte aan een kop koffie. Aan een kop extra sterke espresso. Zijn meeste vrienden in de filmindustrie hadden hun toevlucht genomen tot minder bekende gelegenheden, waar zij koffie konden drinken zonder direct herkend te worden. Dayne niet. Hij dronk alleen maar koffie bij Starbucks; ergens anders was ze lang zo lekker niet. Als de paparazzi een foto van hem wilden maken terwijl hij daar naar binnen ging en weer naar buiten kwam met zijn extra sterke espresso, wat ze bijna altijd deden, zou hem dat een zorg zijn. Misschien kon hij een reclamedeal sluiten, in de zin dat hij voor een Starbucksvestiging voor hen poseerde. Dayne grinnikte. Dan zouden ze wel aftaaien, want dan was er geen lol meer aan.

Hij trok de achterdeur van het kantoorgebouw open en voelde meteen de warmte van de zon op zijn gezicht. Het was prachtig weer, niet zo mistig als het meestal was in juni. Hij liep over het eigen parkeerterrein van de studio naar zijn zwarte Escalade vlak bij de struiken en de hoge omheining. Op de parkeerterreinen achter de studio was meestal geen meute opdringerige journalisten te bekennen. Het kwam alleen weleens voor dat een fotograaf in de bomen klom of op een helling in de buurt zat en een camera met telelens op de ingang van het kantoorgebouw gericht hield. Maar dat gebeurde alleen maar wanneer een belangrijke transactie met succes was afgesloten, iemand nodig aan een afkickprogramma moest beginnen of meer van dat soort dingen.

Vandaag leek het overal rustig. Op dit moment van de dag zouden er niet al te veel fotografen op de loer liggen. Zijn

suv was bovendien nieuw. Slechts een enkeling zou weten dat hij achter de getinte ramen zat. Hij verliet de parkeerplaats van de studio en sloeg linksaf, de La Cienage Boulevard op.

Twee straten verder keek hij in zijn achteruitkijkspiegel en zag een bekende Volkswagen. Paparazzi, ondanks het feit dat hij in een andere auto reed. Hij haalde zijn schouders op. *Mij een zorg. Mijn gedachten kunnen ze niet lezen.*

Af en toe vond hij het leuk om hen om de tuin te leiden. Hij keek weer in zijn achteruitkijkspiegel en bedacht dat hij wel zin had in een geintje. Hij maakte een bocht om vanaf de boulevard naar een winkelcentrum te rijden, maar stopte niet bij de Starbucks. In plaats daarvan parkeerde hij zijn auto vlak bij een drogisterij, drie deuren verderop. Hij pakte zijn honkbalpetje, trok het diep over zijn ogen en ging naar binnen. Er was verder niemand in de zaak. Dayne liep snel naar het rek met bladen om de meest recente exemplaren van alle vier de nationale roddelbladen te pakken. Veelkleurige, drukke bladen waren het die allerlei informatie over beroemdheden publiceerden.

Bloedzuigers noemden hij en zijn vrienden die bladen.

De oude man met grijs haar achter de kassa herkende hem niet. 'Dat is dan 9 dollar 58.' De man neuriede *Moon River* terwijl hij de stapel bladen in een tasje liet glijden en het tasje aan Dayne gaf. 'Mooi weer, vindt u niet?'

'Ja, prachtig.' Dayne overhandigde de man een briefje van tien dollar. 'Meestal is het in juni niet zo zonnig.'

'Een goed voorteken voor de Dodgers.' De man knipoogde. 'Ons plaatselijke honkbalteam heeft al vijf keer op rij gewonnen, moet u weten. Dit jaar gaan ze het helemaal maken.'

'Zou best kunnen.' Dayne grinnikte. Hij genoot ervan dat een verkoper een praatje met hem maakte. Soms waren dit soort momenten de enige normale die hij nog meemaakte. 'Tot ziens.'

De man schudde met zijn vuist. 'Zet 'm op, Dodgers!'

Dayne liep naar buiten, speurde de omgeving af en ontdekte de Volkswagen en het fototoestel dat rechtstreeks op hem gericht was. Met brede, overdreven gebaren trok hij een van de bladen uit het tasje en deed alsof hij ontsteld de voorpagina bekeek. Hij sloeg een hand voor zijn mond en deed vervolgens alsof hij zich verdiepte in een schandaalverhaal.

Even later zag hij een groepje tienermeisjes zijn kant op komen. Ze hadden hem nog niet herkend, maar dat zou niet lang meer duren. Hij liet het blad weer in het tasje glijden, salueerde voor de fotograaf en stapte in zijn SUV. Zo was het wel weer mooi geweest. Hij drukte op het knopje om zijn portieren op slot te doen, keek of zijn ramen goed dichtzaten en reed de rijbaan op die hem bij het afhaaloket van Starbucks bracht.

Tegen de tijd dat hij de snelweg langs de kust opreed, was de espresso op en was hij de fotograaf vergeten. Hij keek niet eens meer of de man nog steeds achter hem zat. Het enige waar hij nu nog aan dacht, was aan het meisje uit Bloomington. Hoe zou hij haar weten te vinden zonder naar Indiana te vliegen? En hoe had hij het eigenlijk in zijn hoofd gehaald tegen Mitch te zeggen dat hij het voor elkaar zou krijgen om haar binnen een week in de studio auditie te laten doen?

Dayne passeerde de gebruikelijke oriëntatiepunten: een motel en een supermarkt. Zijn huis stond er vlak naast, ingeklemd tussen andere woningen van mensen uit de amusementsindustrie. Een regisseur die getrouwd was met een zangeres aan de ene kant, een actrice op leeftijd met een veel jongere echtgenoot aan de andere kant. Aardige lui. Allemaal waren ze aangetrokken door de oceaan, het uitzicht op een eindeloze, rustige watervlakte. Dat serene beeld vertegenwoordigde alles wat ze misten in hun leven.

Dayne nam zijn tasje met bladen mee naar binnen en zette nog een kop koffie voor zichzelf. Zwart, geen suiker. Daarna zette hij een zonnebril op en stapte zijn dakterras op. Hierboven kon geen enkele fotograaf hem zien, omdat rond het dakterras muren waren opgetrokken. Hij ging zitten en kon nog net over de rand de Grote Oceaan zien.

Hij haalde de bladen een voor een uit het tasje. Het waren er vier en op twee ervan stond zijn gezicht of naam op de voorpagina. Dayne bestudeerde eerst het blad waarop stond: *Feestbeest Dayne Matthews, Hollywoods begerenswaardigste vrijgezel.*

‘Ben ik dat?’ mompelde hij. Hij bladerde door naar het artikel. Op de twee pagina’s die het besloeg, stonden nog veel meer foto’s en iedere keer was hij in het gezelschap van een andere vrouw. Op één ervan was hij een vrouw aan het kussen. Op een andere leek het alsof hij aanpapte met een serveerster, maar dat was helemaal niet zo. Het was in de bar zo’n herrie geweest dat hij iets dichterbij haar toe was geschoven toen hij zijn bestelling opgaf. Het opschrift onder de foto luidde: *Ook barmeisjes zijn makkelijk in te palmen.*

‘Fraai.’ Dayne fronste. Wat moest de serveerster er wel niet van denken? Ze deed alleen maar haar werk en toch was nu bij iedere supermarktkassa in heel het land een levensgrote foto van haar te zien.

Hij bladerde verder. Er stonden vast nog meer foto’s van hem in; dat was altijd zo. Een paar pagina’s verder zag hij een kort artikel in de rubriek *Politielogboek*. Er stond in vrij kleine letters boven *Wordt Dayne Matthews gestalkt door een vrouw? De politie vindt meer aanwijzingen.*

Dayne rolde met zijn ogen. De artikelen in de roddelbladen bevatten vaak een kern van waarheid. De politie had hem afgelopen maand drie keer geïnformeerd over een stalker, iemand die vreemde brieven stuurde naar het politie-

bureau en daarin dreigde geweld te gebruiken tegen Dayne Matthews.

Tot nog toe was het Dayne niet opgevallen dat hij gestalkt werd. Hij dacht er ook niet langer over na dan de paar minuten dat hij erover praatte met de politie. Maar het sprak voor zich dat de roddelbladen groots uitpakten met het laatste nieuws, hoe weinig het ook voorstelde. Hij las het artikelje om te kijken of er iets in stond wat op waarheid berustte.

De politie meldt dat ze weer een brief heeft ontvangen van de persoon die dreigbrieven schrijft over Hollywoods hartenbreker Dayne Matthews. Volgens handschriftdeskundigen is de brief deze keer van een vrouw.

Uit betrouwbare bron hebben we vernomen dat het vrij zeker is dat de persoon die de brieven schrijft, een gestoorde fan is, iemand die de bedoeling heeft Matthews kwaad te doen. 'Het kan zijn dat het alleen maar iemand is die aandacht wil trekken, maar dat neemt niet weg dat we niet voorzichtig genoeg kunnen zijn,' aldus onze bron.

Bijzonderheden uit de brieven zijn niet beschikbaar, maar onze verslaggever heeft vernomen dat de brieven schrijfster eist dat ze een dag met Dayne Matthews mag doorbrengen. Stemt hij daarin niet toe, dan zal het zijn dood worden.

De politie houdt ons op de hoogte van het verdere verloop.

Dayne knipperde met zijn ogen en kreeg kippenvel op zijn armen, meer vanwege de zeewind dan van door het artikel opgeroepen angst. Wilde die persoon hem vermoorden als hij niet een dag met hem of haar wilde doorbrengen? Liepen er echt mensen rond die zo gek waren? Dayne las het bericht nog een keer vluchtig door en zette het toen uit zijn hoofd. Dayne en zijn vrienden wisten dat ze alle informatie die afkomstig was van de altijd populaire, vaak

geciteerde 'bron', moesten negeren.

De echte waarheid was afkomstig van bestaande personen, niet van verzonnen bronnen.

Hij bladerde verder om te kijken of er nog meer over hem in stond. Dit was voor hem een ritueel, zijn manier om op de hoogte te blijven van de mening die het publiek over hem had. Of de artikelen al dan niet op waarheid berustten, was niet belangrijk. Als er iets over hem werd gepubliceerd, wilde hij daarvan weten. Hij bleef bladeren.

Tien pagina's verderop stond een foto van hem en J-Tee Ramiro, een populaire Cubaanse zangeres met wie hij een maand geleden uit was geweest. Nou ja, ze waren eigenlijk niet echt samen uit geweest. Ze waren bijna een week samen opgetrokken en de paparazzi hadden er geen moment van gemist. De foto was genomen terwijl ze samen een salade aten in een restaurantje in de buurt van Zuma Beach. Het belangrijkste punt in het artikel was dat T-Jee een nieuwe vriend had, en dat ze beter in staat was een tegenslag te boven te komen dan de helft van de jongens van de basketbalploeg *LA Lakers*.

Dayne nam de rest van het blad door. Het bestond voor het merendeel uit foto's. Dat was de reden dat de fotografen hem volgden, dat ze iedere beroemdheid volgden. Hij wist niet wat de roddelbladen de paparazzi betaalden, maar het was in ieder geval genoeg om hen aan het lijntje te houden.

En dat terwijl er soms belachelijke foto's bij waren.

Midden in het blad stonden foto's van de onderkant van de armen van zes actrices. *Wie is kwabbig en wie niet?* luidde de kop over de hele breedte van de pagina. Het waren close-ups van actrices, genomen op het moment dat ze wezen of hun armen hieven op een manier die minder dan perfecte spieren in hun bovenarmen zichtbaar maakte.

Dayne snoof en sloeg de bladzij om. De afgelopen paar

jaar was de werkwijze van de roddelbladen steeds venijniger geworden. Iemand uit zijn vriendenkring, een vooraanstaande actrice die Kelly Parker heette, was er zo door onder druk komen te staan dat ze er bijna aan onderdoorging. Vroeger ging ze vaak buitenshuis leuke dingen doen zoals winkelen met haar vriendinnen. Tegenwoordig kwam ze nog maar zelden haar huis uit, en de laatste keer dat hij haar had gesproken had ze allesbehalve opgewekt geklonken.

Hij bladerde weer verder en zijn blik viel op iets onderaan een pagina. Het zeewindje deed de pagina's ritselen terwijl Dayne zijn ogen half dichtkneep. Het was een klein artikel met twee foto's erbij, een van Marc David, Daynes vriend en collega-acteur, en de ander van een sjofele man achter tralies.

Onder de foto stond: *Hollywood's People heeft een verslaggever eropuit gestuurd om uit te vinden waarom Marc David onlangs naar Leavenworth is gereden, en raad eens wat we hebben ontdekt?* Dayne ging iets rechterop zitten. Zijn hartslag versnelde en hij voelde het bloed naar zijn gezicht stijgen. Wat was dit? Marc was zijn vriend, maar hij had het nooit over Leavenworth gehad. Dayne las verder.

Marc beweert dat hij is opgevoed door zijn moeder, en dat de verblijfplaats van zijn vader onbekend is. Dat is niet waar, ontdekte Hollywood's People. Absoluut niet waar. Marcs vader wordt niet vermist. Hij is Joseph L. David, een twee keer veroordeelde crimineel, voor verkrachting en drugsgebruik, die een gevangenisstraf uitzit in Leavenworth. Onze verslaggever volgde Marc naar de gevangenis. Volgens onze bronnen heeft Marc altijd al geweten hoe het met zijn vader zat. Nu kent u het hele verhaal, en wij ook!

Daynes maag draaide om. Hij smet het blad op de tafel, haalde zijn mobiel uit zijn zak en belde Marc.

De telefoon ging drie keer over voordat zijn vriend opnam. ‘Hallo?’

‘Met Dayne, Marc.’ Hij stond op, liep naar de muur rond het dakterras en keek naar de golven. ‘Hé, ik heb net de laatste *Hollywood’s People* gekocht.’ Na een korte stilte voegde hij eraan toe: ‘Is het waar?’

‘Wat erin staat over mijn vader?’ Marc klonk vermoedid. ‘Ja, dat is waar.’

‘Maar je hebt nooit... Ik dacht dat hij werd vermist.’

‘Dat heb ik iedereen verteld.’ Marc kreunde. ‘Het is geen fraai verhaal. Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik klein was, en daarna ging mijn vader een paar keer in de fout. Hij raakte verslaafd aan cocaïne en amfetamine, kwam op zwart zaad te zitten en overviel een paar drankwinkels. Mijn moeder probeerde mij in het ongewisse te laten; het was te afschuwelijk, zei ze. Ik zat op de universiteit toen ik bedacht hoe ik contact met hem kon leggen. Hij kreeg hulp. Daarna begon ik beroemd te worden en besloten we het geheim te houden.’

‘Hij zit in Leavenworth?’

‘Klopt.’

‘Man...’ Dayne sloot zijn ogen. Hij zei niet dat hij had gelezen dat Marcs vader een verkrachter was. ‘Ik vind dit heel vervelend voor je.’

‘Het zat er dik in dat dit een keer zou gebeuren. De pers... Haaien zijn het.’

‘Hoe is het nu met je vader?’

‘Dat is nu juist het mooie: hij is al vijf jaar clean. Sinds hij tot geloof is gekomen en daardoor is veranderd. Over twee jaar komt hij vrij. Mijn moeder en hij zijn zelfs met elkaar in gesprek.’

De puzzelstukjes begonnen in elkaar te passen. Geen wonder dat Marc niet had gewild dat iemand iets van zijn vader afwist. De sensatieblaadjes zouden alle vuiligheid publiceren,

maar niet vermelden hoe het nu met de man was, dat alles een keer ten goede had genomen.

En dat was precies wat er was gebeurd.

Dayne wierp een blik op het blad op de tafel; het lag nog open bij die pagina. 'Er zit een foto bij en daarop ziet hij er niet al te best uit.'

'Ja, weet ik. Ze hebben de foto's gevonden die zijn genomen toen hij werd geregistreerd. Ze moeten ermee geknoeid hebben. Hij zat niet achter de tralies toen ze door de politie werden genomen.'

'Mooi is dat. De man is tegenwoordig dus netjes geschooren en gekleed, maar zij drukken deze af.'

'Ja, precies.' Marc zweeg even. 'Ik heb een advocaat gebeld, Dayne. Dit gaat te ver.'

Dayne voelde adrenaline vrijkomen, zoals hij dat ook vroeger op de kostschool had meegemaakt als hij meespeelde in een spannende honkbalwedstrijd. 'Echt waar?'

'Ja.' Marc ademde langzaam uit. 'Mijn vader heeft nooit iemand verkracht. Het roddelblad heeft dat gewoon verzonnen.'

Dayne voelde zijn gezicht weer warm worden. 'Geef ze hun portie, Marc. Zorg dat het pijn doet.'

'Dat is het plan.' Marc klonk gespannen. 'Ik heb mijn vader gesproken. Hij is best aardig. We overleven dit wel.'

'Zeker weten.' Dayne klemde zijn kaken op elkaar. Hij zag hoe een zeemeeuw in het water dook en bovenkwam met een vis. Af en toe deed een beroemdheid een van de bladen met succes een proces aan. Dat gebeurde niet vaak, en de bladen maalden er niet om, omdat ze genoeg geld verdienen om bij tijd en wijle een advocaat in te huren om zich te verweren. Toch voelde het goed.

Marc David nam het op tegen het blad *Hollywood's People*. Dayne rechtte zijn rug en keek of hij ergens op het strand mensen met een fototoestel zag. Dat was niet zo.

‘Moet je horen, Marc, je kunt hoe dan ook op mijn steun rekenen.’

‘Bedankt, Dayne. Dat betekent veel voor me.’ Hij klonk al veel opgewekter toen hij eraan toevoegde: ‘Hé, Dayne, ik moet ophangen, maar ik wil nog wel gauw één ding van je weten.’ Hij zweeg even. ‘Hoor je nog weleens iets van Kelly Parker?’

‘Kelly?’ Dayne keerde terug naar zijn stoel en legde zijn voeten op de muur van zijn dakterras. ‘Ze komt haar huis niet meer uit omdat ze doodsbang is voor de paparazzi.’

‘Dat dacht ik al. Wil je tegen haar zeggen dat ze me moet bellen?’

‘Dat zal ik zeker doen.’

Toen de verbinding was verbroken, gooide Dayne zijn telefoon op de tafel, trok het blad weer naar zich toe en keek naar de foto. Opeens veranderde het beeld dat hij voor ogen had. In plaats van Marc en zijn vader zag hij een familie. Zijn biologische familie, al wisten ze niet dat hij bestond. Hij zag hen voor zich zoals zij er op die dag in Bloomington hadden uitgezien. Met zijn achten of tieners en een paar kleine kinderen hadden ze over de parkeerplaats van het plaatselijke ziekenhuis gelopen, hetzelfde weekend dat hij het meisje in het theater had gezien. Een van de meisjes die ze bij zich hadden, had in een rolstoel gezeten.

Hij huiverde even, al scheen de zon warm op zijn gezicht. Hij klapte het blad dicht en schoof het van zich af. Wat zouden de paparazzi doen met de mensen die hij die dag op de parkeerplaats had gezien? Wat voor duistere geheimen had de familie Baxter? Om te beginnen hadden John en Elizabeth hem afgestaan voor adoptie en er kennelijk nooit iets over gezegd tegen hun andere kinderen.

En hoe zat het eigenlijk met die rolstoel? Zat het kind in die stoel door een geboortefwijking of als gevolg van een ongeluk? Hoe dat ook was, de roddelbladen zouden erachter

komen en het onder een paginabrede kop publiceren, als ze de kans kregen.

Dayne stond op en vulde zijn longen met de vochtige, zoutige lucht. Hij legde zijn onderarmen op de muur en keek ver uit over de oceaan. Wat zouden de Baxters nu aan het doen zijn? Ze treurden ongetwijfeld nog over het verlies van Elizabeth. De privédetective die zijn agent in de arm had genomen, had die informatie al heel snel boven water gekregen. Elizabeth Baxter was slechts enkele uren nadat hij haar een kort bezoek had gebracht, overleden aan borstkanker.

Een eindje verderop liet een jong stel een heldergeel gestreepte vlieger op en liep er hand in hand achteraan over het strand. Dayne bleef naar hen kijken. Ze hadden er totaal geen moeite mee om hun gezicht open en bloot te laten zien. Wisten ze hoe heerlijk het was om niet in de schijnwerpers te staan? Of wilden zij net zo graag beroemd zijn als vele andere mensen in Los Angeles?

Hij keek omhoog. Gelukkig had hij Elizabeth gevonden voordat ze overleed. In het gesprek dat ze samen hadden gehad, waren zijn indringendste vragen beantwoord: wie zijn biologische moeder was en waarom ze hem had afgestaan.

Elizabeth had van hem gehouden en naar hem verlangd. Ze was één keer naar hem op zoek gegaan en had zich haar hele leven als getrouwde vrouw afgevraagd hoe het met hem was. Op haar sterfbed had ze alleen maar gebeden dat ze hem nog zou vinden, dat ze hem nog een keer zou mogen vasthouden zoals ze hem als pasgeborene in haar armen had gehouden, en dat ze hem nog zou kunnen vertellen dat ze van hem hield.

Daarmee was nog niet alles bekend, maar hij vond het genoeg.

Hij had ervoor gekozen zijn biologische vader en broer

en zussen met rust te laten, en dat was de juiste keus geweest. Dayne leunde tegen het muurtje. Hij had hen maar een paar minuten gezien, terwijl ze van het ziekenhuis naar hun auto liepen. Het leken aardige mensen, die van elkaar hielden en een hechte band met elkaar hadden. Hij zou er trots op zijn geweest als hij had kunnen zeggen dat hij bij dat gezin hoorde.

Maar hij kon niet bij hen aanbellen om te zeggen dat hij het eerste kind van hun ouders was. De paparazzi zouden het moment van achter de bosjes op foto vastleggen voor hun eerstvolgende hoofdartikel. Nee, hij kon in geen geval contact opnemen met de Baxters, hun nooit vertellen wie hij feitelijk was. Ze hadden recht op hun privacy. Dayne kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij zag de koppen al voor zich: *Dayne Matthews' geheimgehouden familie bekend*. Dat kon hij niet laten gebeuren.

Ook al zou hij de rest van zijn leven aan hen denken.

Hij pakte zijn mobiele telefoon van de tafel, glipte weer naar binnen en sloot de hordeur. Opeens wist hij hoe hij het meisje uit het theater in Bloomington zou kunnen vinden. Hij toetste het nummer van zijn agent in.

‘Matthews, hoe is het?’

‘Prima, maar... eh... je moet me een plezier doen.’

‘O ja?’ De stem van zijn agent klonk scherp, maar Dayne hoorde er ook een lach in. ‘Mitch Henry heeft me verteld dat je een actrice nodig hebt.’

‘Ja, dat klopt.’ Dayne slaagde erin flauwtjes te lachen. ‘Daar doelde ik net ook op. Ik moet een actrice zien te vinden in Bloomington.’

‘Matthews.’ De lach was verdwenen. ‘Ik dacht dat we iets hadden afgesproken. Niet Bloomington.’

‘Nee, het heeft niets te maken met mijn familie. Het gaat om een meisje, een actrice die ik daar in het theater heb gezien.’

De stilte aan de andere kant was oorverdovend. Toen hoorde hij hoe zijn agent diep inademde. 'Je hebt in het plaatselijke theater een voorstelling gezien toen je in Bloomington was?'

'Ja. Eh, nee.' Dayne liep naar de andere kant van zijn keuken en bleef in de buurt van de gootsteen staan. Daar zag hij door het raam hetzelfde als boven op het dakterras. 'Het meisje vervulde geen rol in de voorstelling; ze was de regisseur.'

'De regisseur?'

'Ja. Ze is precies zoals ze moet zijn. Alles wat voor de rol vereist is, heeft ze in huis.' Dayne merkte dat zijn mond vertrok tot een grijns.

'Hoe weet je dat ze kan acteren?' Zijn agent klonk vermoeid.

'Noem het maar een ingeving.' Dayne pakte een glas uit een keukenkastje en vulde het met water. 'Kom op, man; doe het voor mij. Ze is precies zoals ze moet zijn, neem dat maar van mij aan.'

'Ik heb een vraag.' Er klonk gelatenheid door in de stem van de agent. 'Je bent zeker met haar naar bed geweest?'

'Hoe kom je daarbij?' Dayne stak zijn vrije hand in de lucht. 'Geloof toch niet alles wat je in de kranten leest, man.'

'Zal ik niet doen, maar... Ben je met haar naar bed geweest?'

'Natuurlijk niet.' Dayne haalde zich het meisje voor de geest, hoe ze omringd door kinderen op het podium had gestaan. 'Ik heb haar zelfs nog nooit gesproken.'

'Fantastisch.' Zijn agent zuchtte diep. 'Ik moet de detective dus naar Bloomington sturen om een meisje te zoeken dat geknipt is voor de rol, al weet je niet zeker of ze kan acteren en heb je haar zelfs nog nooit gesproken.'

'Ja, precies.' Dayne merkte dat hij zich ontspande. Zijn agent vond het leuk om een spelletje met hem te spelen,

maar uiteindelijk deed hij altijd wat Dayne van hem vroeg. Dat was de reden dat Dayne zo lang bij hem was gebleven.

‘Heb je me verder nog iets te vertellen? Een naam? Iets anders?’

Dayne aarzelde niet. Haar naam had al de hele middag op het puntje van zijn tong gelegen. ‘Hart heet ze. Katy Hart.’